

Pro bystré hlavy

PRO NEJMENŠÍ

Po vzkříšení Ježíš vystoupil na nebe. Bůh seslal Ducha svatého jeho přátelům i Marii. Všichni dostali sílu a odvahu.

Prosme i mi Boha o dostatek síly a odvahy pro náš život.

(obrázek si vybarvi)

zdroj: deti.vira.cz

PRO STARŠÍ – KDO/CO TO JE?

- opat
 - představený kněžského semináře
 - představený kláštera
 - titul faráře na poutním místě
- křížmo
 - směs olivového oleje a balzámu
 - slunečnicový olej
 - přenosná schránka na hostie
- katedrála
 - výukový sál na vysoké škole
 - kostel biskupa
 - poutní kostel
- krypta
 - pult na liturgické knihy
 - část řeholního oděvu
 - podzemní hrobka pod kostelem
- homilie
 - zásvětná modlitba
 - obřad svěcení křestní vody
 - výklad textu evangelia
- Šalamoun
 - král Izraelitů
 - starozákonní prorok
 - egyptský faraón

(řešení : 1a, 2a, 3b, 4c, 5c , 6a)

Špunt

9

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Genialitou velké dílo začíná, ale jen vytrvalost ho dokončí.“

Joseph Joubert

Úvodní slovo

Ve chvíli, kdy čtete tento úvodník nového Tomáška, už je známo, s jakým zdarem proběhla akce „Noc kostelů“. Ať už ale počet návštěvníků byl jakýkoli, úspěchem je už sám pokus otevřít dveře kostelů dokořán a pozvat k návštěvě lidi, kteří ve většině případů dosud kostely spíše obcházeli.

S návštěvníky kostelů je to, jak mnozí víme, různé. Jsou to nejčastěji náhodní kolemjdoucí, které do kostela zahnal déšť či dlouhá chvíle. Méně je těch, kteří přijdou cíleně za uměním nebo architekturou. Stranou ponechávám opilce, bezdomovce a zloděje, kteří jsou hosty velmi „specifickými“. Když se ale zastavíme

u zmíněné většiny, zřejmě záhy narazíme na otázku: Co jim můžeme a umíme nabídnout?

I pro nás jsou Noci kostelů užitečné – upozorňují nás na nutnost být připraveni lidsky i duchovně správně reagovat na nestandardní a nečekané otázky a situace. Máme v takové chvíli přece jen určitou výhodu domácího hřiště. Využít ji naplno znamená mít větší šanci následně uhrát alespoň čestný výsledek i na hřišti protivníka.

Děkuji všem, kteří měli odvahu a stali se spoluorganizátory první „Noci kostelů“ v našem městě. Už teď mohu a chci pozvat je i další na ročník příští.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **V neděli 7. června 2009 při mši svaté v 9.00 hodin přistoupí poprvé ke svátému přijímání prvkomunikanti** z naší farnosti. Prosím vás o modlitbu za děti i jejich rodiny. Zároveň také prosíme, abyste respektovali nutnost vyhradit část míst v lavicích pro nejbližší příbuzné těchto dětí, i další nutná organizační opatření.

• **Na čtvrtek 11. června 2009 připadá Slavnost Těla a Krve Páně.** Eucharistická adorace s průvodem a svátostným požehláním celé farnosti bude navazovat na večerní mši svatou v 17.30 hodin. Zveme do průvodu především děti s květinami, ale i ostatní farníky.

• **V neděli 28. června 2009 v 9.00 hodin bude slavena v katedrále na Petrově pontifikální mše svatá na zakončení Roku sv. Pavla.** Hlavním celebrantem bude kardinál Tomáš Špidlík. O den dříve, v sobotu 27. června 2009, v 9.00 hodin udělí otec biskup Vojtěch Cirkle kněžské svěcení třem kandidátům kněžské služby z naší diecéze.

• **Jubilejní 20. ročník Katolické charismatické konference** proběhne v Brně v termínu 8.–12. 7. 2009. Jedná se o čtyřdenní akci duchovně formačního charakteru, určenou nejen pro členy a sympatizanty tohoto hnutí, ale i pro křesťany

jakékoli spirituality i pro tzv. hledající. Letošní motto zní: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ (Mt 14,27) Podrobné informace k organizaci a programu, včetně elektronické přihlášky, najdete na internetu na www.cho.cz nebo si je vyžádejte na tel. čísle +420 777 087 736.

• **V neděli 14. června se koná výlet s Cipískem.** Akce je určena především pro rodiny s malými dětmi. Sraz v 15:30 u bílovické restaurace Sokolovna (parkování v okolí restaurace, cestou k vlakovému nádraží či na parkovišti naproti potravinám u zast. Žižkova; autobus 75 směr Bílovice, konečná Bílovice n. Svitavou – žel. stanice). Trasa výletu je dlouhá necelé 3 km. Vrátime se zpět do výchozího bodu, kolem 18:00.

Kontakt: Marta Ještěrka Svobodová – 605 253 964

Na tento zážitek nikdy nezapomenu!
Díky, instruktoři!

Klárka Kešu Voříšková

Prosbá

Pane

nauč mne vnímat dech stromů
nauč mne slyšet orchestr luk
nauč mne umýt se rosou z čistého nebe
nauč mne přijímat světlo a teplo
slunečního jasu
nauč mne pozorovat hvězdy
k nespočítání
nauč mne děkovat Zemi,
že po ní mohu jít k Tobě.

Marie Miriam Veselá

Příběh

„Zdár,“ zahlolila Iveta na Sabinu a hrnula se v trolejbusu vedle ní. „Čau, dívala ses včera...!“ nadočkávě začala Sabina. „Povídej, já jsem to neviděla, tatka musel mít fotbal,“ dodala na vysvětlenou. „Jasně. Agáta konečně šla s Chrisem na rande a Liz s Kenem byli s nima v kině, ale potom se Agáta dozvěděla, že...“ líčí Iveta podrobně oblíbený televizní seriál. Zná všechny detaily, prožívá každou emoci hlavních hrdinů, každou jejich větu, lituje je, prožívá je. Chvilí před vystoupením

Sabina zahlédne nějakou známou tvář. „Podívej, tahle holka chodí taky do gymnastiky jako já.“ Ukáže ji Ivetě. „Jó, tu já znám, bydlí v našem domě.“ diví se Iveta. „Fakt?“ Sabina je překvapená. „Poslední dobou je nějaká smutná, nevíš o ní něco?“ pokračuje. Iveta zavrtí hlavou. „Ne, nic o ní nevím, jen ji občas v domě potkám. Tak poslouchej: a Chris řekl Liz, že...“ Ivetina slova zanikají při vystupování. Její televizní hrdinové si však mohou být jisti, že je naprosto důvěrně zná.

Uplynulo 14 dní a děvčata se opět sešla v tramvaji, přibyl k nim ještě Zbyšek. „Čau Zbyšku, byl ses podívat na základce v sobotu?“ hlaholila Iveta. Zbyšek se usmál, seděla vedle něj jeho matka, tak se nedokázal bavit tak spontánně jako jindy, ale byl rád, že vidí dřívější spolužačky. „Nebyl, ale díval jsem se na net na spolužáky,“ zareagoval Zbyšek. „Jó a víš, že se tam zabila ta holka z devítky?“ vyptávala se dál Iveta. „Slyšel jsem o tom a četl jsem vzkazy, co jí psali spolužáci,“ konstatoval Zbyšek. Sabina se hned zvědavě zeptala: „A co to bylo za holku?“ „No přece ta, co jsme s ní nedávno jely, ta naše sousedka, vždyť ji taky znáš.“ vysvětlovala Iveta. „Tak ahoj, holky, já vystupuju, ale ozvu se,“ loučil se Zbyšek. „Zdař,“ mávly mu obě a sotva vystoupil, začaly si vyprávět o dalším vývoji seriálu, přičemž se Iveta neubránila slzám, když mluvila o velkých trápeních hlavní hrdinky.

Jarka Cýrusová

3. POCHOD – SNAD UŽ POSLEDNÍ

Tato výprava začala úplně jinak než ostatní. Měli jsme si vzít s sebou šátky, které jsme hned použili. Myslela jsem si, že nás naloží do auta, odvezou na neznámé místo a my budeme muset dojít sami zpátky k chatě, ale má představa byla trochu jiná než skutečnost. Opravdu nás se zavázanýma očima naložili do auta a odvezli neznámo kam, ale naši instruktoři nás stále vedli, což mě docela mile překvapilo. Sešli jsme k řece, v tu dobu už se smrákalo, nádherně bublala voda a ta příroda (regeneruje☺)! Najednou jsem začala stále víc chápat tu hloubku těchto výprav. Asi to bylo tím, že jsme při pochodu s nikým nemluvili, a tak jsem mohla dojít ke ztišení a zároveň se zaposlouchat do zvuků přírody, vnímat ji a cítit její vůni . . . Stále jsme pokračovali podél břehu řeky, až jsme narazili na skálu, kterou už opravdu nešlo zdolat, a proto jsme začali šplhat přímo do prudkého svahu. Celý jsem ho lezla po čtyřech! Bylo to zvláštní. I když jsem byla totálně vyčerpaná, něco mě táhlo stále nahoru . . . svůj podíl na tom má i skvělý kolektiv v naší skupince, díky☺. Nahoře jsme byli všichni opravdu šťastní. Pak už to šlo více méně z kopce, občas jsme se brodili lesem, cestou i necestou, navíc tak nádherně svítily hvězdy!

Na jednu palouku se nás naši páni instruktoři znovu zeptali, zda to nechceme vzdát. Nikdo to kupodivu nevzdal. Kdo by to taky vzdával kdesi uprostřed lesa? A tak jsme mohli pokračovat až jsme došli do vesnice, kde nás instruktoři znovu naložili do auta a odvezli zpět do chaty. Teda,

cestou mě napadlo, že nás ještě někde vyloží, ale nestalo se. Na chatě jsme dostali výbornou večeři a poslední úkol.

POSLEDNÍ MISE

Každý jsme dostali svíčku, se kterou jsme měli co nejdéle zůstat stát na lavičce, vítěz by byl ten, kdo to vydrží nejdéle. Samozřejmě jsme u tohoto úkolu nemohli mluvit, proto jsme se po chvíli rukama, nohama domluvili, chytli se za ruce a seskočili zároveň na zem. A co mohlo následovat po vyčerpávající túře? – IQ test a pak už jen rozkaz ke spánku.

Tento výcvik jsme zakončili slavnostním předáním „Osvědčení o absolvování kurzu ve výcvikovém středisku SCOUTPOINT“ a odznakem na skautskou košili.

Posvátné sedmero

neboli sedm darů Ducha svatého

Dar daný o Letnicích – Duch svatý, nám pomáhá nejen pronikat do tajemství Boží otcovské výbavy dané při křtu, ale pouze s Ním jsme schopni ji správně užívat. My už víme, co je předmětem této výbavy – schopnost správně milovat. Svatý Pavel v listě Římanům píše: Boží láska je do našich srdcí vylita skrze Ducha svatého, který nám byl dán (Řím 5,5). Touto láskou nás miluje Bůh a současně způsobuje, že my jí milujeme Jeho a také bližního. Je to nová schopnost milovat. Ano, láska je tím největším, co bylo kdy člověku dáno a je dáváno. Je příčinou a smyslem života. Není ale možné, aby byl člověk s touto láskou stvořen. Ani pro všemohoucího Boha to není možné. To by pak stvořil roboty. Co mám z lásky, která nemá jinou volbu, která mě musí milovat, protože nemá jinou možnost? Teprve svobodné rozhodnutí činí lásku tak drahocennou. Také pro Boha. Nechtěl roboty. Proto nám stvořil možnosti vývoje, abychom se mohli svobodně rozvíjet a rozhodovat. Pro Boha, nebo pro peníze; pro Boha, nebo pro sex, či drogy; nebo pro Boha, či pro všelijaké možné i nemožné bůžky. Láska je projevem a znakem Ducha. My víme, píše svatý Jan, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry (1 Jan 3,4). Přítomnost Ducha svatého v nás a Jeho působení se samozřejmě vymyká všem předpisům a škatulkování. Přesto

bychom neměli rezignovat a alespoň některá rozlišení projevů Ducha bychom si připomněli. Třeba proto, že na některé se dnes už zapomíná a jsou velmi důležitá. Mezi ně patří tzv. posvátné sedmero neboli sedm darů Ducha svatého.

* * *

Zkusme si sedm darů Ducha svatého stručně připomenout:

DAR MOUDROSTI

Pomáhá člověku chápat události, vidět a číst znamení doby v souvislosti s řádem stvoření a ve vztahu k Bohu. Člověk obdařený tímto darem nepodléhá chaosu a nepokoji, je zakotvený v Boží prozřetelnosti a důvěře k Němu a tyto své postoje dokáže předávat druhým.

DAR ROZUMU

Nesouvisí s vysokým IQ. Jde o to, že skrze rozum docházíme k hlubšímu poznání pravd víry a Boha samotného. A tak ten, kdo je obdarován tímto darem, chápe rozumem správně Boží slovo a učení církve, toto poznání vnímá v širších souvislostech a dokáže to předat druhým tak, že jim usnadní cestu k Bohu.

DAR RADY

Skrze něj nám Duch svatý pomáhá, abychom se ve všech – zvláště obtížných – situacích správně rozhodovali. Je také velmi užitečný pro lidi, kteří pomáhají druhým na cestě k Bohu. Často k nim mohou přicházet lidé v různých, často až neřešitelných situacích, lidé hledající

pomoc, radu, řešení. Dar rady se projevuje tak, že jím obdarovaný člověk řekne v pravý čas pravé slovo útěchy, povzbuzení a rady. A někdy sám žasne nad tím, co právě řekl. To slovo však vnese do temnoty světlo, ukáže směr, kudy vede cesta ven. To sám Duch svatý skrze něj promluvil slovo života.

DAR SÍLY

Je darem, který uschopňuje člověka přes všechny překážky vykonat to, co po něm Bůh žádá. Také jej uschopňuje unést tíhu námahy a někdy i velkého utrpení – a to nemusí být přímo mučednictví, ale může se jednat i o vnitřní utrpení – obstát v těžkých životních zkouškách bez reptání a přitom ostatním rozdávat naději.

DAR UMĚNÍ

Umožní člověku vyjádřit svou lásku k Bohu způsobem, který je plný fantazie, tvořivosti, krásy. Milost předpokládá přirozenost a Duch sv. staví na schopnostech, které daný člověk má. On je však proměnění, naplní, zdokonalí . . . Může to být v oblasti výtvarné, hudební, dramatické. Tato krása, vytvořená Bohem skrze člověka, pak oslovuje druhé lidi a přivádí je k Němu.

DAR ZBOŽNOSTI

Prostoupí celý život člověka Boží přítomností. Takový člověk žije trvale pod Božím láskyplným pohledem a s očima víry upřenýma na Něj. Takový člověk je pokorný a radostný. Jeho zbožnost neprovokuje, ale přitahuje. Všechno, co takový člověk žije a dělá, podřizuje a odevzdává

Bohu – všechno činí ve vztahu k Němu. Má vztah dětské bezmezné důvěry ke svému milujícímu a milovanému Otci.

DAR BÁZNĚ BOŽÍ

Je postoj člověka, který ví, kdo je Bůh a kdo je on sám ve smyslu Bůh – všemohoucí stvořitel a člověk – pouhý tvor, ale zároveň ví, že tímto mocným Bohem je nekonečně milován. Bázeň není totéž co strach z Boha. Je to postoj lásky. Člověk nechce hříchem zarmoutit Boha, kterého tolik miluje, a proto žije v poslušnosti Jeho slova.

Ivan Synek, jáhen

Přečetli jsme za vás . . .

. . . tentokrát v komentáři Jana Jandourka v MF DNES

PAPEŽ V MINOVÉM POLI

Papež Benedikt XVI. se vydal na Blízký východ. Pokud se jako třetí hlava církve v dějinách – když pomíneme svatého Petra, ale ten byl místní – vydává do těchto míst, pouští se na husté minové pole. „Papež vyhlásil islámu válku,“ tvrdí imám Nazim Abu Salim z Nazaretu. Radikálním muslimům, jako je třeba právě on, se také nelíbí, že papež chce navštívit Zeď nářků. Ta je předně pozůstatkem někdejšího židovského velechrámu, ale kvůli zákrutám dějin je také součástí komplexu jeruzalémské mešity Al-Aksá.

1. POCHOD

A další informace: máme se sbalit a jít na noční pochod! Tak jsme šli a šli a šli, taky přes řeku až do 2:30 v noci, to jsme došli do Čučic, kde byly hodiny☺, tik-tak, teď už se jde lít, konečně vidím chatku, jupí! A tak znovu dostáváme prostor na převlečení mokrých věcí, ale ještě před spánkem jsme dělali IQ testy, ale jo, byly docela super, i když bych je dala spíš v jiný čas, ne tak v noci! To už jsem opravdu nebyla schopná přemýšlet. Pak jsme šli konečně spát, i když tedy ještě s jedním probuzením – nástupem, na kterém jsme si udělali 10 dřepů, ale pak jsme spali až do rána (zhruba 3 hodiny). Ráno slyším písk a už zase běžíme na nástup. Po ránu, co jiného než rozcvička, juchů! Tak jsme běželi do kopce a z kopce, ale nádherný výhled to byl! Absolvovali jsme rozcvičku, skákali paňáče a naše oblíbené 10, 20, 30. Kdo by nerozuměl, tak 10 kliků, 20 dřepů a 30 sedů lehů. Po zdárném ukončení rozcvičky nastala snídaně – naše první společné jídlo (poryč), ale hned po snídani opustil 4 členové naší posádky – vzdali to. Ani se jim nedivím, měla jsem 100 chutí to taky vzdát, ale nevzdala. A co mohlo následovat po snídani – nic jiného než další pochod.

2. POCHOD

Na tuto cestu jsme dostali pana Vajíčka (syrové vajíčko s nakresleným ksichtíkem), se kterým jsme si mohli cestou povídat. Jenže ne všem se zdařilo přinést pana Vajíčka v celku zpátky do chaty. K tomu jsme dostali, asi tak v polovině

cesty, kamarádku Denisku (kládu), kterou jsme něžně nesli pár kiláku okolo řeky a pak si u ní slavnostně zacvičili. Aáá odpočinek! „Bolí mě nožičky!“

NELEHKÝ ÚKOL

Na chatě jsme dostali za úkol povinně vypít syrové vejce. No potěš! Já myslela, že to nezvládnou a nebyla jsem sama.

Hmm . . . tak jsme absolvovali další IQ test. „Mě se zdá, že ty testy jsou čím dál tím víc náročnější, nebo je to tím, že jsem stále víc vyčerpanější???“

VÝCVIK S PLYNOVÝMI MASKAMI

O těchto maskách jsme se dozvěděli spoustu věcí, na co se používají, atd . . . Znovu a znovu jsme si je nasazovali a sundávali, ale nejtípnější bylo to, když jsme v nich běželi a nějaké slečny u chatky nás zahlédly. Ty se smály a my taky☺!

PROTAHOVÁNÍ S HŘÍBKEM

Dále proběhl super program, u kterého jsme si mohli protáhnout všechny naše namožené svaly. Hubi je fakt odborník. Tleskám!

službu, kterou mu poskytnou, když ocení dobrou vůli druhých lidí, kteří jsou kolem něj a kteří třeba nemají dost zkušeností s řešením situací, jež musí řešit.

Každý ví, že taková změna není snadná a že člověk při ní nemůže spoléhat jen na sebe a svoje schopnosti, ale musí spoléhat na Boží pomoc. O ni má prosit ve svých modlitbách, sílu ke snášení těžkého má čerpat ze svátostí, které přijímá, má si být stále vědom Boží přítomnosti ve své duši a věřit, že On dává hodnotu všemu, co člověk prožívá. Když člověk takovým způsobem prožívá těžké období svého života, tak vlastně odumírá tomu, co je v jeho duši nedokonalé nebo špatné a rozmnožuje to, co má skutečnou hodnotu, co se neztratí a s čím se setká jednou u Boha. Vliv takového člověka se projevuje i v prostředí, ve kterém žije, protože je naplňuje dobrem, láskou a pochopením smyslu všeho, co prožívá sám, a toho, co prožívají druzí lidé. I když je takový život těžký, je přínosem pro každého, kdo tak žije a ovlivňuje lidi, kteří takový způsob života pozorují.

Každá změna, již člověk ve svém životě podstupuje, je náročná a vyžaduje od toho, kdo ji prožívá, trpělivost, sebekázeň a také ochotu přijmout ta omezení, která tato změna přináší. Nikdo to neumí bez učení. Každý má během svého života dost příležitostí k tomu, aby se naučil žít i s těžkostmi. Je nutné využívat maličkostí, aby se člověk naučil přemáhat se v tom, co není těžké, aby byl schopen jednou dobře prožít to, co ho může v budoucnosti potkat a co bude těžké.

Máme často prosit o poznání smyslu všeho, co prožíváme, a také o sílu prožívat všechno správně, i když je to těžké. S Boží pomocí budeme schopni dobře prožít i to, co se nám na začátku bude zdát být příliš těžké.

o. J. Šik

Scoutpoint (vojenský výcvik)

24.–26. 4. 2009
Severky, YMCA T. S.

Můj milý deníčku,

naše výprava začala u kostela v Oslavanech, odkud se naše devítičlenná posádka vydala k prvnímu stanovišti. Zde jsme dostali instrukce a místo jmen čísla. Já jsem dostala č. 33. Poté jsme měli pár minut na převlečení do věcí, které můžeme mít za každého počasí. Byly nám také odebrány mobily a hodinky, a proto jsme od této chvíle nikdo neměli pojem o čase. Pak jsme nasadili krosny a vydali se na cestu do cílového stanoviště. Touto cestou jsme dvakrát brodili řeku, šli do kopce a z kopce, po cestě i necestě, v začarovaném kruhu (za tmy), až jsme konečně dorazili na chatu, kde jsme se mohli ubytovat. Můj pocit z tohoto pochodu byl takový: Svítily nádherně hvězdy a já jsem se celou dobu modlila, protože mi už nic jiného nezbývalo. Teď tu sedím a píši si do deníčku. A dokonce už máme podepsaná trika, která musíme mít neustále na sobě.

„Muslimové musí této návštěvě zabránit,“ tvrdí onen duchovní. „Nemůžeme zabránit tomu, aby lidé nevyjádřili nějakým způsobem své pocity.“ Musíme dát imámovi zapravdu. Když jde o pocity, těžko se lidem v něčem brání. Zvláště když tyto pocity někdo v lidech vyvolá, pokud by je náhodou neměli, a patřičně přiživí, kdyby snad jen tak nesměle doutnaly. Vždyť i pověstných karikatur proroka Mohameda by si nikdo nevšiml, kdyby je ze všech sil nepopularizovali někteří islámští duchovní. (. . .)

Lidé, kteří mají za sebou alespoň nějakou zkušenost s životem pod totalitní ideologií, dokážou dost dobře dešifrovat podobné výroky. Když někdo praví, že „nemůže zabránit“, aby „lid“ něco učinil, znamená to většinou, že nějaký profesionál (nikoli lid) se po pečlivé přípravě postará o krvavé představení.

Benedikt XVI. to má špatné u všech. Některé muslimy pohněval tím, že citoval nelichotivá slova byzantského císaře o Mohamedovi. Některým Židům se nelíbí, že otevřeně neodsoudil papeže Pia XII, který zase neodsoudil holocaust. (Zase, jak vyšlo najevo, Pius věděl nejspíše za války o chystaném atentátu na Hitlera a nebyl proti.) Liberálním katolíkům se nelíbí, že navazuje kontakty s podivnými katolickými tradicionalisty, kteří mají rádi staré obřady a jinak nic a nikoho. Konzervativním katolíkům se nelíbí, že si nesype dost popela na hlavu za to, že zamlada byl jako poradce na reformním koncilu. Ateistům, že věří v Boha. Mnohým, kdo

sami byli v Pionýru, vadí, že papež byl v Hitlerjugend (kdo tam nebyl, šel do lágru).

Papež jede tam, kam by jezdit nemusel. Nezavděčí se. Vůči papežům lze mít tisíc výhrad, ale těžko jim vyčítat, že jezdí tam, kde je horká půda. Prostě práce za všechny prachy. Člověk volený lidem by to dělat nemohl.

Farní pouť

pohledem otce

Po hektických událostech poslední doby jsem se velmi těšil na příjemné rozjímání v tichu lesa ve společnosti známých i neznámých. Na rozjímání, které spojuje a vrcholí společnou mší svatou.

Jako ostatně každý rok – nebyl jsem zklamán. Ale popořadě. Učiňme zadost análům a zdejme neoddiskutovatelná fakta. Počasí se vyvedlo. Sešlo se nás dost. Zahájení opět zpožděno. Mše – nádherná. Jídlo – vynikající. Ochutnavač – přežil. Tímto jsem se zbavil povinnosti informovat o věcech nutných, leč nudných a laskavý čtenář promine mou rychlou proměnu z analisty na kronikáře.

Při příjezdu na místo nás čekal hlouček povykujících dětí, z nichž některé i pobíhaly (ty větší), a velebníček maskovaný za mouchu masařku. Již začalo být patrné, že tentokrát bude celá pouť zabarvena zcela jinými zážitky. Ne jako její poslední ročník – a nebylo to pouze dýchajícím a slintajícím uzlíčkem na mém krku. Tolik

malých dětí jsem si ještě na farní pouti neuvědomil. Po odebrání se za první humno, kde se dětem a rozdaly obrázky a dospěle se tvářícím jedincům citáty, jsme zahájili oficiálně letošní poutí.

Zatímco větší jedinci se věnovali modlitbě slovní spolu s farářem a jáhny, děti oslavovaly Boha zmateným pobíháním, vyráběním báboviček a ty menší usilovným řevem. Na první pohled malebný zmatek, který ovšem posléze vyústil v mezigenerační setkávání, a tak bylo velmi povzbudivé potkat šedivé seniory, kteří mnohdy i víceslabičně komunikují s nadějnými juniory, které často vidí poprvé v životě. Ale řekněte „ne“ rozzářeným dětským očím, které vám kladou obligátní otázku „jak je to ještě daleko“ a vůbec nedbají na vaši obranu, že se vlastně neznáte a opravdu nejste jejich strýček. A z druhé strany: řekněte „ne“ seniorům těšícím se, až si pochovají malé slintající mimi, přestože jste doposud navzájem netušili o existenci protistrany.

Malé děti předělaly farní poutí na setkání jedné šťastné, velké a rychle se rozrůstající rodiny. Díky dětem se spolu setkali lidé, kteří se přes práci a málo času nepotkali dlouhou dobu, a nebo dokonce ještě nikdy.

Cestou se adoroval sám život, a to jak formou oslavou, tedy fyzickým pohybem, tak formou sdílenou, tedy rozhovorem. Vše probíhalo ve volném, pozitivním stylu v přírodě, která jarně pučela a plnila nás spolu s rozjímáním pozitivními zážitky pro další pošmourné dny.

Příchod na Vranov s následující mší byl pověstným jablíček v tlamě pečeného divočáka a naplnil nás až po okraj – zcela a bezezbytku.

V rámci zachování rovnosti přístupu a zcela v duchu gendru (čti džendru) naše sličné ženy, dámy, slečny a dívky nachystaly vynikající oběd, který po požehnání a ochutnání duchovním vůdcem farnosti – ctihodným otcem Vrbackým byl takřka bezezbytku přeměněn na palivo pro další průběh pouti.

Ano. Poutí sice již měla svůj vrchol za sebou, ale následné atrakce pro děti i dospělé spotřebovaly mnoho energie. Pohyb v botách kocoura Mikeše, chůze poslepu podél provázku nebo opékání špekáčků bylo nádherným kontrastem k dopolední duchovní části. Hovořilo se o všem a o ničem. Ti, kdož chtěli, měli příležitost k rozhovoru s knězem.

Z farní pouti jsem si odnesl velmi pozitivní zážitky, příjemný pocit fungující mezigenerační komunikace a kladný náhled na budoucnost naší rozrůstající se farnosti. Už teď se těším na další ročník a na pozitivní jiskření, které s sebou jistě opět přinese.

S chladem vranovského kostela v kostech, vůní ohně v nose a cvrlikajícími ptáčky v uších děkuji pořadatelům a důstojnému panu faráři za uspořádání jedné velké pozitivní dobíjecí elektrárny na kladné zážitky v okruhu spolufarníků. Děkuji i účastníkům, bez kterých by to prostě nebylo ono.

Jan Schidlo Svoboda

V současné době je s maminkami v Domově asi 50 dětí ve věku od 1 měsíce až do cca 15 let. Při oslavě vládla radostná, uvolněná atmosféra, bylo vidět, že děti jsou tu šťastné.

Díky vedení Domova za to, že s pomocí Boží vytváří dobré zázemí, vychovává a stará se o řešení problematické situace těchto žen s dětmi (shání trvalé bydlení, zaměstnání, vypomáhá při jednání na úřadech, vyřizování dokladů a sociálních podpor).

PODĚKOVÁNÍ ZA VAŠI FINANČNÍ POMOC

S radostí vám, vážení přátelé, sdělujeme, že jsme mohli v měsících dubnu a květnu díky vašim příspěvkům do naší charitní pokladničky opět zaslat nebo předat:

Na léky pro malomocné a tuberkulózní pacienty (LL)	3 000 Kč
Pro MILES JESU, kteří pomáhají dětem ulice v Rusku a jinde na světě	3 000 Kč
Misijní bance ubožáků (MBU) na hloubení studní pro získání pitné vody v Africe	3 000 Kč
Dennímu centru pro bezdomovce	5 000 Kč
Pro sdružení EFFETA – denní stacionář pro děti a mladé lidi s mentálním postižením a autismem	5 000 Kč

Bůh vám odplatí za všechny vaše dárky a dary.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

„Kdo je v Kristu, je nově stvořen.“

2 Kor 5,17

Když se podíváme kolem sebe, uvědomujeme si, že všechno kolem nás se mění. Tak pozorujeme změnu, která se děje se semenem, jež je vloženo do vhodné půdy a má dost světla, tepla a vláhy. Vyklíčí, vyrostle z něj rostlina, na ní květ, ten se změní v plod. Takové podobné změny probíhají v celé přírodě. Podobně je to i s člověkem, který se během svého života vyvíjí a proměňuje. Na jeho vývoj působí všechno, s čím se člověk ve svém životě setkává. Některé vlivy působí zlepšování člověka, a jiné ho odvádí od cesty, po které člověk má jít. Velmi silně každého ovlivňuje i utrpení, s nímž se člověk ve svém životě setkává. Někdy může být tělesné, jindy je psychické. Ve většině případů se mu člověk nemůže vyhnout a musí se umět vyrovnat se vším, co je těžké. Nikdo nemůže vidět v utrpení jen negativní vliv na svoji osobu, ale může si uvědomovat, jak se mění jeho vztah k chápání smyslu všeho, co prožívá, může pozorovat, že ztrácí svoji pýchu, která ho vedla k tomu, že příliš spoléhal jen na sebe, může si všimnout, že lépe chápe problémy druhých lidí, umí se vcítit do jejich situace a uvědomuje si, jak je to pro ně těžké, a je proto ochotnější jim poskytnout pomoc, má-li k tomu možnost. Velkým přínosem také je, když se člověk stává vděčnějším druhým lidem za každou

V letech 1967–68 Milan působil i jako spirituál na teologické fakultě v Litoměřicích, v semináři pak i nadále jako zpovědník – každý pátek až do roku 1989. V roce 1987 však dostal od rektora semináře zákaz zpovídat v semináři, zpovídal tedy seminaristy tajně, např. v kanceláři. V roce 1988 nastoupil do funkce jiný rektor. Milan pak zpovídal v jedné místnosti, v druhé P. Koukl, který zde v té době působil. V roce 1990 se pak stal biskupem litoměřické diecéze. Milana si vybral za generálního vikáře. Tomu se však do takové funkce moc nechtělo, přál si, aby si biskup našel někoho jiného. Rok odolával a položil si podmínku, že do dokončení opravy kostela zůstane v Lounech. Opravený kostel biskup Koukl vysvětil a Milana jmenoval kanovníkem litoměřické kapituly. Plnění náročných úkolů generálního vikáře a kanovníka znemožňovalo Milanovi dodržovat lékařem nařízenou pravidelnou životosprávu, a tak se zhoršil jeho diabetes. Proto v roce 1998 požádal biskupa o zproštění z funkce a následně prodělal několik operací. Po návratu z nemocnice již nemohl ze zdravotních důvodů své dřívější funkce vykonávat. Byl pak jmenován do funkce prezidenta diecézní charity a nemocničního kaplana. Následně byl biskupem jmenován farářem katedrály a děkanem kapituly. Milan v současné době žije v domě patřící litoměřické kapitule – Dómské náměstí č. 4.

Milana jsme v Litoměřicích navštívili. Měl radost, s potěšením se setkává se svými přáteli a známými. S nadšením

například líčil návštěvu P. Josefa Kolářka z Vatikánu. S doprovodem navštěvuje okolí a občas se dostane i do Brna.

Život Mons. Milana Bezděka, jednoho z významných svatotomských farníků, může být poučením a příkladem zejména pro mladou generaci. V době silného náboženského útlaku a pronásledování dával všechny své síly do práce „na vinici Páně“ a zejména jeho činnost s mládeží přinesla své ovoce. Mnoho mladých lidí, které duchovně vedl, žije příkladným křesťanským manželským životem. Z několika ministrantů, které vedl, se stali kněží. Jen z těch brněnských můžeme jmenovat například P. Fialu, Králíka, Slavíčka a Valíka. Za jeho péči a lásku mu za všechny jeho bývalé ministranty děkujeme a do dalších let mu přejeme zdraví a Boží požehnání.

PhDr. Jan Weinberger

Z farní charity

DEN MATEK V DOMOVĚ SVATÉ MARKÉTY

Jedno ze zařízení Diecézní charity Brno a Oblastní charity Brno, Domov sv. Markéty pro matky s dětmi v tísni na Staňkově ulici č. 47, oslavilo tento svátek 6. května. Vedení Domova spolu s maminkami, které tu bydlí, připravilo malou akademii. Maminky obstaraly pohoštění a děti se podělily o kulturní program: zpěvy, květiny a srdíčka s blahopřáním.

Mons. Milan Bezděk

Milan Bezděk, dále jen Milan, se narodil 25. 3. 1928 v Brně-Židenicích. Otec byl policistou, po válce soukromým detektivem. Matka byla v domácnosti, po válce pomáhala manželovi v detektivní kanceláři. V Brně žije jeho sestra Valerie, dále má bratra Otakara. Nejmladší sestra zemřela ve věku 39 let. Rodiče byli pokřtěni, ale byli v podstatě nevěřící, děti tedy k Bohu vedeny nebyly. Sestra Valerie však chtěla chodit do náboženství, které ve škole vyučoval u dětí oblíbený otec Josef Hinterhölzer (s tímto kaplanem kostela sv. Tomáše a později tajně vysvěceným biskupem jsme farníky seznámili v Tomáškově v roce 2008). Ten Valerii získal pro chrámový sbor. Jednou si po fotbale, který rád s ostatními kamarády hrál, šel poslechnout zpěv sboru a své sestry do kostela, na mši svatou. Protlačil se v tílku a trenkách dopředu a doma pak líčil své zážitky. Zpěv v kostele se mu líbil, sestru viděl a byl hodně překvapen tím, kolik tam bylo těch „mladých farářů“. Ministranti u oltáře se Milanovi velice líbili. Sestra ho proto zavedla na schůzku svatotomských ministrantů a tak Milan začal od roku 1941 ministrovat. V té době byl již farářem kostela sv. Tomáše děkan František Kulhánek, který sem přišel ze Židenic. O mládež a ministranty se později staral kaplan P. Václav Razík. Milan ministroval každý všední den, v neděli byl i na několika mších. Rodiče z toho byli

rozladěni, protože sami nebyli ani církevně oddáni. Milan již v mladém věku přemýšlel o tom, stát se knězem. Jeho hlavním zájmem byla služba Bohu u oltáře, která začínala každý všední den v 6 hodin ráno. V letech 1946 až 1948 pracoval Milan jako referent bytového odboru Národního výboru města Brna. Aby získal maturitu a mohl pak studovat bohosloví, začal Milan studovat obchodní akademii. Po dvou letech však byl ze školy z politických důvodů vyloučen. Jeho otec – živnostník – nechtěl dobrovolně odevzdat živnost. Proto byl zatčen a odsouzen do vězení. Také svatotomský kaplan P. Razík byl spolu s dalšími zatčen a odsouzen na dlouhá léta do vězení. Po nástupu komunistů k moci zakázali biskupové zájemcům studovat bohosloví na teologické fakultě, kterou v té době řídili státu a straně oddaní lidé. Milan měl v té době problémy se zaměstnáním. Jako mnoho jiných pro stát nespolehlivých mužů, byl zaškolen pro práce na kovoobráběcích strojích v ZKL Brno. Zde však utrpěl pracovní úraz, a protože ho pak na práci u stroje již nechtěli, získal místo účetního v Pozemních stavbách Brno. V roce 1950 dostal Milan povolávací rozkaz k PTP na Libavu. Do té doby se účastnil organizování schůzek ministrantů u sv. Tomáše, staral se o rozpisy jejich služeb apod. Po 39 měsících se v prosinci 1953 vrátil z vojny a od ledna 1954 byl pověřen děkanem Kulhánekem, aby vedl ministranty. Této práci se věnoval spolu s Česlavem Novotným (o tomto spoluzakladateli novodobého ministrantského konventu a chorálního sboru

u sv. Tomáše jsme farníky již dříve informovali v Tomáškově), s Mgr. Ludvíkem Kolkem, který je spoluzakladatelem chorálního sboru a jeho dlouholetým dirigentem (o něm jsme farníky v Tomáškově také informovali, zmínka o nich je i v knize Brněnská diecéze.)

Za svoji službu u oltáře dostávali obvykle ministranti malou finanční hotovost. U sv. Tomáše však ne, ale děkan Kulhánek souhlasil s tím, že místo toho chlapci za odměnu pojedou, obvykle na 3 týdny, na letní stanový tábor. Byla vybrána lokalita Vranovská přehrada – na Vranově byl v té době farářem otec Hinterhölzer. Účastníci si na louce ve Švýcarské zátoce postavili stany sami – obvykle to byly jehly bez podlážky, módní novinkou byly stany „áčka“. Do stanů si vyráběli z větví lůžka, která vystlali sušenou trávou. Spací pytle (z dek) chlapcům obvykle ušil někdo z rodiny. Zejména v noci byly určovány hlídky (chlapci hlídali hlavně stan se zásobami potravin), ozbrojené „poplášňákem“. Uprostřed tábora stál indiánský totem. Milan byl vedoucím těchto táborů. S pomocí Boží bez nějakých problémů jezdili ministranti na tábory po několik let do blízkosti hraničního pásma – a to v padesátých letech! Dodnes si účastníci vzpomínají na tyto krásné letní týdny strávené v přírodě. V neděli se pak vranovští farníci divili nad množstvím ministrantů u oltáře.

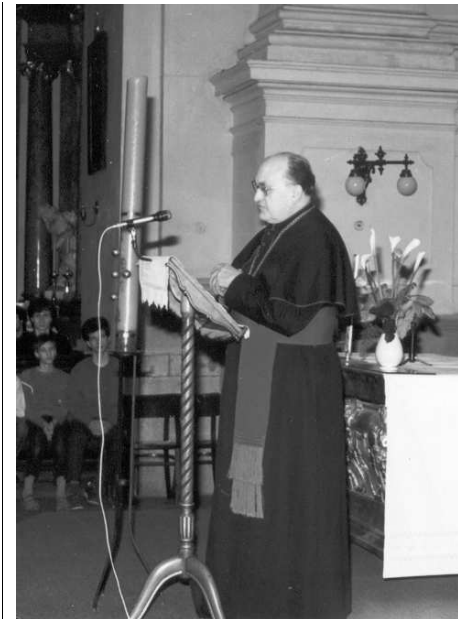
Milan s Česlavem, Ludvíkem a dalšími staršími ministranty učili chlapce liturgii, pro různé úrovně ministrantské služby zpracovali studijní materiály a připravili

zkoušky. Ty obsahovaly otázky z liturgie, Bible, katechismu a křesťanské morálky. Milan se svými přáteli pořádal pro ministranty výlety, promítání filmů, schůzky a mikulášské besídky v sakristii. Svato-tomský kaplan P. Horálek, který učil na blízkých brněnských školách náboženství, získal pro ministrantskou službu desítky chlapců. V době, kdy byl pan děkan ve vězení, vykonával funkci administrátora. V posledním roce, kdy ještě byl biskup Skoupý ve funkci (později byl komunisty internován), byl uspořádán slavnostní průvod na svátek Božího těla. Věřící se v jeho průběhu modlili u oltářů postavených na volném prostranství před sv. Tomášem, na náměstí Svobody, na Zelném trhu a před katedrálou na Petrově. Zúčastnilo se ho tisíce věřících a velké množství ministrantů. Těch svatotomských bylo tolik jako všech ostatních z dalších brněnských farností dohromady. Milan vzpomíná, že když odcházel v roce 1957 na studia teologie do Litoměřic, loučilo se s ním na 80 ministrantů. O něco větší počet se účastnil jeho primiční mše u sv. Tomáše 1. července 1962.

V době, kdy byl Milan v semináři, spojil se prof. Nedoma (kaplan u sv. Tomáše) s jeho rodiči a připravil je na přijetí svátosti manželství. Otec i matka se tak stali věřícími křesťany.

Prvním působištěm Milana po vysvěcení (na 4 roky) byl Žatec. Kapitulní vikář Oliva, přítel ministra Plojgara, však chtěl, aby mu Milan dělal sekretáře. Ten nabídku odmítl s tím, že léta dělal v kanceláři a těší

se na to, že konečně bude moci pracovat s lidmi. V Žatci, který byl z duchovního hlediska považován za nejlepší místo v diecézi, byl farářem kanovník pocházející z Moravy. Ten byl po návratu z vězení poslán za trest do litoměřické diecéze. Po dvou měsících práce řekl Milanovi: „Málo děláte.“ Nabádal ho tím k intenzivnější práci s mládeží. Tak se zde zvýšil počet ministrantů, mladí se scházeli na faře, byl založen dětský sbor, nacvičoval se chorál. Krajský církevní tajemník měl informace o Milanově „podvratné činnosti“ s mládeží. Tajemník asi po roce a půl roce Milanova působení ve farnosti navštívil faru a ptal se faráře na to, zda se na faře nescházejí mladí lidé. Ten toto odmítl s tím, že on sám otvírá dveře fary, a tak musí vědět, kdo na faře je. Po jeho návštěvě však řekl Milanovi, že důvodem návštěvy tajemníka byla jejich práce s mládeží. Blízko fary stávalo do pozdních večerních hodin nenápadné auto s příslušníky STB, kteří sledovali, kdo na faru chodí. Mladí však na faru chodili z druhé strany přes jiný pozemek, a proto je tito lidé neviděli. Po půl roce si kapitulní vikář zavolal kanovníka s Milanem k sobě a sdělil jim, že jsou stále stížnosti na jejich práci s mládeží a že soudruzi chtějí Milana zavřít. Proto ho přeložil do obce Mojžíš. Tam byl farářem kněz středního věku, který se vyučil zahradníkem. Zakládal si na krásné farní zahradě. Milan, který toto nevěděl, při pohledu na velkou zahradu prohlásil, že by zde bylo pěkné hřiště pro mládež.

Následně byl Milan přeložen do Lovosic, kde na faře zahrada nebyla. Jako administrátor učil na místních školách, v kostele měl 30 ministrantů. Na faře upravil místnosti, zejména kuchyň a vybudoval zde hlediště s galerií a jeviště s rampami. Sehnali a také si vyrobili kulisy a hráli tam divadelní představení. Kromě toho v těchto prostorech pořádali setkání a estrády pro mládež, mikulášské besídky atp. Bylo zde 100 míst v hledišti a místo pro 30 herců. V Lovosicích sloužil Milan jako administrátor 12 let – do roku 1978. Za svoji pro režim nežádoucí aktivitu (práci s mládeží) byl za trest přemístěn do Loun, kde byl farářem po dobu 12 let.